ва мувофики нишондоди \overline{y} амалхои солех, тоату ибодат карда, барои р \overline{y} зи охират т \overline{y} ша тай \overline{e} р карданд. Худованд аз онхо роз \overline{u} аст ва онхо бошанд аз Худованд. Хушнудии Худованд аз бо \overline{v} хои Чаннат хам бехтар аст. Балки дар асл расидани бихишти \overline{e} н ба н \overline{e} ъматхои Бихишт ин хам ризои \overline{y} таъоло асту бас.

Яъне шоистаи ин мақоми баланд ҳар кас нест, балки ин неъмати бузург насиби касоне аст, ки аз норозигии Парвардигори хеш метарсанд ва ба Ӯ таъоло нофармонӣ намекунанд.

Ал-Ҳофиз Абумусои маданй аз Исмоили Абу Кулсум ривоят мекунанд, ки Пайғамбари Аллоҳ (с) дар ҳадиси Қудсишон гуфтанд: "Шахсе Лам якунил-лазина кафару-ро қироат кунад, албатта Аллоҳтаъоло қироати уро мешунавад ва мегуяд, ки барои ту хушхабар бод! Қасам ба иззати Худ, ки туро дар ҳеҳ ҳолате аз ҳолатҳои дунё ва охират фаромуш намекунам ва албатта, туро дар Ҷаннат то розй шуданат ҷой медиҳам!»

Хисоби кори худ имруз кун, ки фурсат аст.
Зи хайру шар бингар то чихост хосили ту,
Агар ба нақди накуй тавонгарй хуш бош,
В-арат ба гайри бадй нест, вой бар дили ту. (Аз адибе)
Поёни сураи "Баййинах". Ва лиллохил хамд.

Сураи Залзалах,

99-уми сураи Қуръон буда, дар Мадинаи мунаввара нозил шудааст, аз 8 оят иборат аст.

Ин сура дар Мадина нозил шудааст, яъне Мадинист, лекин дар рафтору услубаш ба сураҳои Маккагӣ монанд аст. Сураи мазкур бо васфи баъзе воҳеаҳои рӯзи ҳиёмат сар мешавад. Инчунин дар хусуси заминҷунбии сахте, ки дар он рӯз ба вуҳӯъ меояд, маълумот медиҳад. Дар он рӯз ҳар чизе, ки дар рӯйи Замин ҳаст аз коху ҳасрҳо ва ҡӯҳу теппаҳо, ҳама аз бехубун вайрон шуда, ба хок яксон мешаванд.

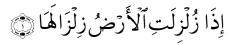
Боз дар он руз воқеъахои ачибе рух медиханд, ки инсон аз дидани он мадхуш мешавад. Замин ҳар чизе ки дар батн дорад (хазинаву боигариҳо, часаду устухонҳои мурдагон ва ғайра) ҳамаро ба берун мебарорад. Замин дар бораи амалҳои нек ва бади ҳар як инсон шаҳодат ҳам медиҳад.

Дар охири ин сураи карима тақсимшавии мардум ба некбахтону бадбахтон ва аз маҳшаргоҳ ба сӯйи Ҷаннат ё Дӯзах равоншавии онҳо баён мегардад.

بِسْمِ ٱللهِ ٱلمرحمَنِ ٱلمرحِيمِ

Бисмиллаҳи-р-Раҳмани-р-Раҳим

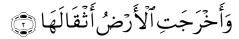
Огоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза мехрубону бенихоят борахм аст.

Иза зулзилати-л-арзу зилзалаҳа. 1.

1. Хар вақто Заминро ба цунбонидани сахттарин ларзахояш ларзонда шавад -

Худованд рўзи қиёмат Заминро хеле сахт мецунбонад. Яке аз аломатҳои он рўзи бадҳайбат ҳамин заминцунбй аст. Замин бо ин қадар бузургй ва вазниниаш чунон бошиддат мецунбад, ки ҳама чизи дар сатҳаш мавцуд буда вайрон мешавад. На ягон бино мемонад, на ягон иншоот. Ҳатто кўҳу теппаҳо реза-реза мегарданд. Аз дарахт ва дигар растаниҳо нишоне намемонад. Хулоса, ҳама ба хок яксон мешаванд.

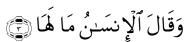

Ва ахрачати-л арзу асқолаха. 2.

2. ва Замин борхои худро берун оварад -

Дар он руз Замин ҳамай он чиро, ки дар батни худ дорад, ба берун партоб мекунад. Дар ҳадис омадааст: "Замин дар он руз ҳар чи, аз хазинаҳо ва дафншудаҳо дорад, ҳамаро ба берун меандозад. Қотил меояд ва мегуяд, ки ман барои ҳамин шуда соҳибамро куштам. Қатъкунандай силай раҳм (канандай алоҳай хешу таборир) меояд, мегуяд: "Ман барой ҳамин шуда риштай хешу табориро буридам". Дузд меояд, мегуяд, ки барой ҳамин дасти ман бурида шуд ва гайра..."

Баъд аз он ба онҳо гуфта мешавад: "Бигиред аз симу зар чӣ ҳадаре, ки мехоҳед". Онҳо аз он симу зар намегиранд, чунки симу зар дигар ба кор намераванд. Он ваҳт дигар ваҳт аст, талабот дигар шудааст, даври симу зар гузаштааст. Ин аст оҳибати кори дунёпарастон.

Ва қола-л-инсану ма лаха. 3.

3. ва инсон гуяд: «Заминро чи хол аст?»

Вақте ки инсон Заминро дар ин ҳол мебинад, аз тарсу ваҳшат ва биму тарс мегӯяд, ки ба Замин чӣ шуда бошад? Ин қадар сахт меларзад ва ҳамаи ашёҳояшро ба берун меандозад?

Явмаизин туҳаддису ахбараҳа. 4.

4. Дар он руз Замин хабархои худро баён кунад,

Он рузи қиёмат дигар ҳеҷ сир пушида намемонад. Ҳатто Замин ҳам дар он руз ҳамаи амалҳои хуб ва бадеро, ки мардум дар болои он кардаанд, ошкор мекунад. Масалан, Замин шоҳидӣ дода мегуяд: "Фалон кас дар сатҳи ман намоз хонд, фалон кас дуздӣ намуд ва ба ноҳақ хун рехта, фасодӣ кард ва ғайра".

Расулуллоҳ (c) дар давоми ҳадисе, ки ин маъноро шарҳ додаст, гуфтаанд: "...худатонро аз Замин нигоҳ доред." Ин ҳадис то охир бамаънои ҳамин оят далолат мекунад.

Би анна Раббака авҳа лаҳа. 5.

5. ба сабаби он ки Парвардигори ту ба Замин хукм фиристодаст.

Сабаби ҳамаи амалҳои махфии (пушидаи) бандагонро ошкор кардани Замин, фармони Аллоҳтаъоло аст. Зеро Худованд дар он асно ба Замин амр мекунад, ки эй Замин аз ҳама амалҳои дар руйи (болои) ту содиркардаи бандагон хабар деҳ.

Аллоҳтаъоло ба ҳама кор қодир аст. Замин аз гунаҳкорон ва аз гуноҳи содиркардаашон шикоят карда, алайҳи онҳо шоҳидӣ медиҳад. Аз итоъаткорон шукргузорӣ карда, ба онҳо сано мехонад.

Явмаизи-й ясдуру-н-насу аштата-л ли юрав аъмалахум.6.

6. Он руз мардум гурух,-гурух бозгарданд, то ба онхо цазои кирдорашон намуда шавад,

Бо амри илоҳӣ мардум дар он руз аз қабрҳояшон бархоста, синф-синф ба майдони ҳашр гирд оянд, синфи шаробхурон, синфи зинокорон, синфи ситамкорон, синфи дуздон ва роҳзанон ва монанди инҳо. Ё матлаби оят ин аст, чун мардум аз ҳисоб фориғ 822

шаванд, ба ду гурўх: бихиштй ва дўзахй чудо шуда, ба Чаннат ва Дўзах бираванд. Яъне амалхои мардум дар майдони хашр (киёмат) ошкор шавад, то бадкоронро мояи расвой ва некўкоронро василаи сарфарозй бошад.

Фа ма-й яъмал миёқола зарратин хайра-й ярах. 7. 7. пас, касе ба қадри як зарра амали нек карда бошад, онро бубинад.

Ва ма-й яъмал мискола зарратин шарра-й ярах. 8. 8. Пас, касе ба қадри як зарра амали бад карда бошад, онро бубинад.

Агар инсон дар дунё микдори вазни як заррача ё микдори як мурчаи хурдакак хубию хайр карда бошад, онро дар сахифахои аъмолаш меёбад ва ба он лоик мукофот мегирад.

Инчунин агар миқдори як зарра амали бад карда бошад, онро низ дар саҳифаҳои аъмолаш мебинад ва лоиқ ба он ҷазо мегирад, чунки Аллоҳтаъоло золим нест ва ҳар касро мувофиқи амалаш ҷазо медиҳад. Аллоҳтаъоло аз аҳволи бандагонаш ғофил нест ва аз амалҳои хубу бад, хурд ё калони онҳо ҳамеша огоҳ аст.

Хазрати Расулуллох (с) фармудаанд: "Ба андозаи нисфи донаки хурмо, ё ба андозаи як сухани ширин худро аз Дўзах нигох доред!" Дар хадиси дигаре гуфтаанд: "Аз гунохи ба чашм ноаён эҳтиёт шавед, зарра-зарра чамъ гашта, касро ҳалок месозад". Аз ин рў бояд ҳаддалимкон некй карда, то метавонй аз бадй дур бош.

- 1. Мисқол: Як дираму аз 100 40 ҳиссаи он ё 4,68г.
- 2. Зарра: Аз ҳама чизи хурдтарин

Зар аз баҳри хӯрдан аст, эй писар, Барои ниҳодан чу сангу чу зар.

Поёни сураи "Залзалах". Ва лиллохил хамд.

Сураи Одиёт

100-уми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда, аз 11 оят иборат аст.

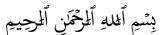
Ин сура бо қасам хурдани Аллоҳ ба аспони ғозиён ва баёни сифати онҳо ҳангоми тохтан дар ҷанги зидди кофирон ибтидо ёфтааст. Дар давоми сура ношукрӣ ва носипосии инсон ба неъматҳои Парвардигор ва ҳарисии ӯ ба молу сарват баён мегардад.

Хатми сура дар бораи бозгашти халоиқ ба пешгоҳи Парвардигори хеш аз барои ҳисобу китоб, ҷазою мукофот маълумот медиҳад.

Баъзе муфассирон сабаби нузули ин сураро чунин ривоят мекунанд: «Расулаллоҳ (с) Мунзар ибни Амморро бо чанде аз саҳобагони ансорӣ муҳобили гурӯҳе аз кофирони хиёнаткор ба ғазо фиристоду ба онҳо фармуд, ки агар фалон рӯз ваҳти субҳ ба онҳо ҳамла кунед онҳоро, иншоаллоҳ, мағлуб мекунед!».

Онҳо чуноне ки Расулуллоҳ (с) гуфта буд, амал карданд, душманонро шикаст дода, ғолиб шуданд. Ҳангоми бозгаштан барои аз дарё гузаштан вақти зиёд сарф шуд ва вақти бозгашт тақрибан як моҳ таъхир шуд.

Мунофикон ин холатро ғанимат шуморида, дар байни худашон сухан бофта, дасиса карда гуфтанд: "Хамаи онҳое, ки набард рафта буданд, ҳалок шуданд, ҳатто як нафаре аз онҳо зинда намонд, ки хабари боқимондашонро биёрад". Муъминон ин хабарро шунида, маҳзун гаштанд. Ҳақтаъоло барои тасаллии дили онҳо ин сураро нозил кард.

Бисмиллаҳи-p-Pаҳ҅мани-p-Pаҳ̀им
Огоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону
бениҳоят бораҳм аст.

Ва-л-ъадийати забҳа. 1.

1. Қасам ба аспони тездавандаи нафасзананда,